

сграбчва и коварно се влива, разяжда съ болка и обезобразява до неузнаваемост. Само една стая, която е долавяла плача, и улици съ много чужди хора — това е всичко, което знаят самотнитѣ. Очитѣ имъ винаги търсятъ и откриватъ у всѣкиго малко близостъ. Самотата е бавна, чудна смъртъ всрѣдъ избледнѣли стари спомени.

Гледахме тъмнината и дъжда. Мълчехме. Така бѣше хубаво. Започнахъ да чувствавамъ, че и двамата се свиваме и ставаме все по-малки и по-малки, като две капчици отъ дъжда, които си шепнатъ нѣщо така тихо, че едвамъ се чуватъ. Две малки капчици, които падатъ отъ небето.

— Вие виждали ли сте нѣкога щастливъ човекъ? — Но кого питахъ — нея ли, себе си ли, или нѣкой другъ?

— Никога, — каза тя тихо.

— Кой е билъ щастливъ?

— Не зная.

И ние бѣхме вече съвсемъ малки капчици, които трѣбваше да паднатъ, защото небето бѣше много високо, а ние идѣхме оттамъ.

Отново замълчахме. Дъждътъ валише.

Нѣкакъвъ страхъ ме обзе. Боехъ се, че може нѣщо да ни раздѣли.

— Значи, когато спре дъждътъ, ще тръгнемъ. Но дали има коли?

— Ще тръгнемъ. Колитѣ сж тамъ, задъ гарата, а коларитѣ пиятъ отсреща въ кръчмата. — Тукъ тя се обърна и посочи.

И наистина, тамъ нѣкъде въ тъмнината свѣтъха малкитѣ прозорчета на кръчмитѣ, които до тогава не бѣхъ забелязалъ.